
TEXT A

Palpo la roca i l'arbre i m'hi recolzo. Em ve el record d'aquella primera trobada, al ball de festa major. De seguida em vaig fixar en la blavor dels seus ulls en contrast amb la seva pell tan bruna.

Jo m'aixecava de l'escambell, mentre els aplaudiments a la plaça eren notables, ja que s'havia acabat la cançó. Aquella noia, de vestit verd i mirada enlluernadora, tenia l'aspecte de ser la pubilla, i em mirà al mateix moment que em refrescava la boca amb el licor d'herbes d'estiu.

Continuo la vetllada amb una cançó d'un pastor que s'enamora d'una pubilla i jo la dedico a la noia del vestit verd.

En acabar el ball indecís, m'acosto a la noia i li pregunto si és la pubilla. Ella molt tímida em respon amb un gran somriure: "El poble m'ha elegit pubilla." Es posa la mà a la butxaca del vestit i em dona un paper amb una bella cal·ligrafia.

Recullo les meves pertinences, l'acordi i el sarró i cap a l'hostal, on vaig a passar la nit. A l'entrada, amb la llum d'una espelma, hi veig la blavor d'uns ulls que em confirmen que és la pubilla...

M'acompanya fins a l'habitació amb un gran finestral on es veuen totes les estrelles. Una gran ventada fa apagar l'espelma i ens quedem a les fosques.

El cant de les orenetes i els primers rajos de llum entren a l'habitació, a primera hora del matí. Em vesteixo, agafo l'acordi i el sarró. Ni rastre de la pubilla...

La primera trobada de camí a casa m'adono que m'he deixat el paper que ahir m'havia donat la pubilla. No tinc temps per anar-lo a buscar, haig de seguir caminant...

TEXT B

Somnis, heu fugit. Palpo la roca i l'arbre i m'hi recolzo.

La trobada amb el desconegut de mirada càlida i la lectura del poema em fan evocar records ja mig oblidats de la meva època de músic, quan cada estiu anàvem de poble en poble a tocar per la festa major.

En un d'aquells pobles petits i aïllats enmig dels Pirineus la vaig veure per primera vegada. Era el ball de tornaboda, un vespre de juliol. De seguida em vaig fixar en la blavor dels seus ulls i en la seva pell bruna. Duia un vestit cenyit, de flors blaves i unes sabates de taló molt alt que la feien semblar més gran.

Durant uns segons, les nostres mirades es van trobar i ens vam dir moltes coses que no vam comprendre fins més tard. No teníem gaire experiència per relacionar-nos amb persones de l'altre sexe, eren altres temps. Fins llavors, jo només m'havia dedicat al meu ofici de fuster i, els caps de setmana d'estiu, m'afegia a una orquestra d'afeccionats que tocava a les festes majors. Ella no havia viscut gaire més.

En acabar el ball, m'hi vaig acostar. Vam parlar una estona i ens vam tornar a veure l'endemà. No sé com va saber que el cap de setmana vinent tocàvem en un altre poble de la vall i va venir amb les seves amigues. I així fins a acabar la temporada de festes majors. Ens vèiem els caps de setmana i, de mica en mica, vam intimar. Em vaig fer il·lusions.

Després, tot es va acabar. Un final inesperat, com ho va ser el nostre primer encontre. No he oblidat mai aquella noia.

Molt més tard, vaig saber que la noia i la seva família van deixar el poble, i la vall. Els motius concrets no els vaig arribar a saber però, tanmateix, tampoc importava, perquè no tenia manera de posar-m'hi en contacte ni d'anar-la a buscar. Eren temps difícils per a tothom; poc temps després esclataria la Guerra Civil. I aquí es va acabar tot.

Quan hi penso, la relació va ser més platònica que real. Els amors de joventut no s'obliden i les il·lusions que es van forjant al nostre interior donen pas a decepcions, cada cop més profundes. Realment, els somnis han fugit.

TEXT C

Els pulmons se m'omplen d'una barreja de tristor i nostàlgia inútils quan prenc consciència de les dècades de les nostres vides llençades al cubell del rebuig de la història. **Travo paraules amb dolor i records de goigs viscuts.** I tot passa en aquest precís instant.

Els seus braços m'envolten com l'heura seca que encara rodeja els cedres d'aquells boscos, oblidats i descuidats, atapeïts de malesa. Les seves cames, rígides, el recolzen a mi igual que el banc de collir olives, vell i podrit, s'aguanta contra les restes d'una masia desfeta que enyora tot el que podia haver sigut i no va ser mai. I el seu cap, deixat anar sobre el meu muscle, allibera la barretina que, amb l'ajuda de l'equació de Newton, es dirigeix, bo i dansant bruscamment amb el vent, cap al rierol que s'enduu, a bocins, la muntanya a mar.

Mon pare ha mort. Amb els llagrimalls plens i els ulls negats, l'abraço. L'abraço amb totes les meves forces i de la seva boca en surt un punt d'aire, un punt i final.

No em queda res més que aquell tros de paper que traspuava sentiments, ara ja amb una vella cal·ligrafia arrugada, i que no deixa de ressonar dins el meu cap.

TEXT D

Marxo. Ara ja no passejo, segueixo el camí que em portarà cap en aquell indret desconegut. Caminant, sense esma, **palpo la roca i l'arbre i m'hi recolzo**. Recordo aquelles paraules tendres:

No hi ha fi, només principi
L'Univers exaudirà tot allò que tant anheles
El camí llarg t'enfortirà
El temps et donarà respostes

Novament, les llàgrimes tornen a enterbolir els meus ulls, ara sí, que sé on vaig, però sense saber qui sóc, sense saber el que cerco.

Cansat, jac aprofitant l'aixopluc que em proporciona l'arbre i la roca. Segons més tard, endormiscat entre el silenci del bosc, només distingeixo la remor de les fulles dels arbres i les passes dels animals del bosc.

Imatges i paraules m'inquieten el son i em commocionen. Perdo el sentit de la realitat, somio o visc, no ho distingeixo, tot sembla real, paraules i records que creia oblidats em retornen, com **famèlics gats que acuden a devorar-me**.

La llum del sol em desvetlla **-somnia, heu fugit-**. Prenc el sarró i m'alço. Observo uns instants i fixo la mirada avançant novament pel camí cap en aquella muntanya.

En caure la nit prop del cim llambrego un llogaret. De sobte, cerco una llum a l'horitzó que m'hipnotitza i m'empeny a seguir. Cada vegada accelero més el pas, tinc ganes d'arribar. Observo una masia. Lentament m'hi acosto. Frego el pom de la porta amb por. Faig un pas enrere i emprenc el camí. Sento un grill i m'evoca un pensament que em dirigeix a la porta altre cop.

Una velleta amb senyals arrelats al seu rostre, vestida de negre, amb el mocador al cap i un cistell a peu de porta, me l'obre. És menuda, d'ulls blaus i galtes rosades. Em convida a entrar. Respiro confiança i hi accedeixo.

S'ajeu al sofà com si tingués tota una vida per endavant, reprèn l'agulla i em regala una conversa. Enraona d'una manera pausada i monòtona, amb calma, sense cridar, posa interès en tot el que li explico. S'aixeca inesperadament cap a la cuina i torna amb un pot ple d'ametlles i un trencanous. L'obre com si destapés la capseta dels somnis. Quan sento el soroll del trencanous els meus sentiments es desvetllen: la meva família, els amics, totes aquelles persones que han omplert instants de la meua vida amb un somriure, una mirada, un gest...

TEXT E

El silenci rebleix el moment i sense paraules ens fusionem en una sentida abraçada. Qui m'hagués dit que, en aquells moments de la vida, trobaria una persona amb la qual tingués tanta connexió en tan sols un instant de coneixença.

Després d'abraçar-nos i, sense dirigir-nos la paraula, comencem el nostre camí junts. Gràcies a la carta que m'havia mostrat i al petit text del meu llibre, havíem descobert que perseguíem el mateix objectiu. I, per aquest motiu, ens ajudaríem mútuament passés el que passés.

Tots dos érem dues ànimes perdudes, les quals buscàvem una figura important en la nostra vida. En el meu cas, des de ben petit, m'havien separat del meu germà i mai més n'havia tingut notícies. Per aquesta raó, havia decidit emprendre aquest llarg viatge, a fi de trobar-lo algun dia, basant-me en alguns rumors que m'havien arribat de coneguts nostres.

En el cas del desconegut, en la carta parlava del dolor que havia sentit quan la seva dona havia marxat de casa, i s'havia emportat el seu estimat fill. Per tant, també havia decidit iniciar la seva aventura, sense perdre mai l'esperança de trobar-los i poder abraçar el seu fill, tal com ho havíem fet nosaltres uns quants minuts abans.

Així doncs, caminem i caminem durant hores fins que veiem un petit poblet que sembla força acollidor. Ens mirem, tot somrient, i seguim caminant amb el desfici de si deu ser aquí on trobarem la solució als nostres neguits o haurem de continuar el nostre camí.

En entrar noto un calfred que em recorre tot el cos i agafo la mà al desconegut, fet que ens uneix encara més i amb la mirada entenc que ell també ha tingut la mateixa sensació. Tot i així, seguim endavant i ens dirigim a la primera casa que veiem. Una casa molt bonica, tota de pedra i amb moltes flors al balcó. En arribar-hi, piquem a la porta i contesta una dona. La seva veu em resulta familiar, però no se de què...

TEXT F

Aquelles dolces paraules que van tocar el meu fibló, em van permetre adonar-me que aquell home desconegut sota l'arbre era jo.

No sabia qui era, tampoc sabia on anar, tampoc sabia què pensar. Només volia anar lluny.

I quan vaig llegir aquestes paraules:

Et penso i sé que em penses

T'hi sé i sé que m'hi saps

Et cerco i sé que et trobaré

Van permetre trobar-me a mi mateix. Ara ja sé qui sóc, la direcció on he d'anar. Ara sóc fort per seguir endavant.

TEXT G

Torno a mirar aquell home mentre el cor em batega ràpidament i tot de records em vénen al cap. No sé si aquesta persona que estic veient és real o un miratge, no puc assimilar tantes sensacions, no sé si el que veig i el que sento és real, però em deixo endur per aquestes emocions i permeto que els records flueixin.

Recordo perfectament les tardes d'estiu jugant al bosc. Allà el temps s'aturava i només existíem ell i jo: fèiem cabanyes, ens convertíem en exploradors, anàvem a buscar animalons, fèiem camins secrets..., i totes aquelles coses tan fantàstiques que caben a la imaginació dels infants. Ens havíem criat junts, havíem crescut junts, ens consideràvem com germans..., però aquell núvol de felicitat es va desfer.

Recordo amb molta exactitud tots els detalls del dia que ell i la seva família van marxar; va ser una tarda grisa i plujosa. Ell i jo ja érem adolescents i tornàvem de l'institut. Com cada tarda teníem previst quedar-nos a casa seva per fer els deures i després poder escriure poesia: ens fascinaven els poemes. Però aquell dia quan vam arribar vam trobar la casa oberta de bat a bat i la seva família l'esperava per marxar. No van donar cap explicació.

Mai he pogut saber-ne els motius, només sé que aquell dia van marxar i no van tornar. Les primeres nits, els plors s'apoderaven de l'habitació i pel meu cap només hi passaven aquelles tres últimes frases que el dia abans que marxessin havíem escrit junts:

Et penso i sé que em penses.

T'hi sé i sé que m'hi saps.

Et cerco i sé que et trobaré

TEXT H

El moment de l'abraçada s'allarga en el temps, primer de manera natural i intuïtiva; sento la comunió d'ànimes d'una manera quasi mística. Però l'abraçada s'allarga i, de mica en mica, un torrent de sensacions vagament conegudes apareixen. Són sensacions, sentiments i records d'experiències viscudes que s'amunteguen en el meu cervell i em col·lapsen, em paralitzen i no puc deixar d'abraçar això que fins fa un moment sentia com una ànima afí o bessona i ara em sembla transformada en un cos de què emana una energia desconeguda per a mi, una energia que em fa reviure un passat que creia enterrat en algun indret fosc i profund de la meva ment, si no oblidat del tot. Un munt d'imatges d'una pel·lícula antiga, ja oblidada, suren a la superfície de la llacuna de l'oblit, les quals desperten tot un seguit d'emocions i sentiments en mi, en mi! Jo que no em creia prou digne de tenir-los. Jo, que un dia, ja fa molt de temps, vaig tenir una vida que vaig perdre en un mal pas, que em va provocar una buidor material i espiritual que només la poesia i l'oblit m'han ajudat a pal·liar.

Imatges d'una altra vida, d'una vida de treball, d'esforç i d'èxit compartit amb una família, una dona i una filla, a qui adorava. Tot plegat, el centre del món. Del meu món. Era un home feliç, una persona rica perquè ho tenia tot, tot allò que volia, tot allò que desitjava. Quan em despertava al matí, em sentia preparat per viure un altre dia en el millor dels mons possibles. Una feina que m'omplia i que despertava en mi les ganes de créixer i aprendre més, que treia de mi el millor: capacitat estratègica i de negociació, aptitud de dirigir un ingent equip humà que apreciava i pel qual em sentia apreciat i valorat. Ho tenia tot! Tot! I no obstant això, molt endins meu, cremava una guspira insignificant, que, molt de tant en tant, em feia qüestionar allò que la humanitat s'ha preguntat sempre sobre la vida, la felicitat i d'altres temes sobre els quals la filosofia ha especulat durant segles. I malgrat tenir-ho tot, sempre dins meu hi havia aquell bri d'incertesa, d'inconformisme que en el fons, molt en el fons, em deia que alguna cosa no anava bé, que sota una superfície de felicitat autocomplaent maldava per sortir la veritat, una veritat que jo no era capaç d'entendre perquè no era capaç de veure-la.

I de sobte, tu. Una cara més entre un equip humà ingent que treballava amb mi i per a mi. Una persona singular, certament. Massa gran per treballar entre joves i massa jove per dir el que deies. Et definiria com algú ben plantat, intel·ligent, humil i sense passat. Un enigma. Un enigma que s'anava desvetllant davant meu, cada dia, cada hora, a través de les paraules que expressaven tot un món interior que vaig fagocitar com un

gat famolenc ho faria. Un enigma que va insuflar aire a la guspira que cremava dintre meu, i que acabà convertint-se en un incendi incontrolable, que devorava ràpidament tot allò en què havia cregut fins als fonaments i que enderrocava un edifici que creia fort i segur, estable. Però principis i valors, tot allò que havia anat construint dins meu al llarg d'una vida jove, plena d'èxits i reconeixement, trontollava primer, per poc després caure estrepitosament.

Em vas obrir els ulls a un altre món, a una altra vida que portava inconscient molt endins. Tenies els coneixements que qualsevol hom voldria veure desvetllats davant seu, desxifrats, els secrets de la vida, de l'home, allò que la humanitat ha estat buscant des que era en el bressol. I els expressaves a través de versos, de rimes insuperables. Quan parlaves s'unien d'una manera excelsa la saviesa i la bellesa. La teva poesia em va seduir. I ho vaig deixar tot. Tot! Vaig veure de l'ambrosia dels teus versos i la meua vida va canviar. Vaig decidir deixar-ho tot, béns i família; i vaig dedicar el que em restava de vida a la recerca de la saviesa i de la bellesa que atresoraven els teus versos. I vas desaparèixer. De sobte. Sense dir res. Em vaig quedar sense el teu mestratge. I aleshores vaig buscar-te per arreu. Em sentia traït, abandonat. I sobretot, em sentia buit.